

„HA SZÓLÍT AZ ÚR, LÉGY KÉSZEN”

Megilletődve kaptam kézhez János atya levelét, melyben felkért, hogy a Franka újság „Akikre büszkék vagyunk” rovatában írjak magamról. Úgy vélem, hogy öregdiákként bármelyikünk kap ilyen felkérést, az egyrészt számára megtiszteltetés, másrészt bizonyára nemcsak magáról fog írni, hanem arról a közösségről, mely mai napig kihat mindennapjaira, életére.

Hogy is kezdődött?

A pilisvörösvári általános iskolában – részben egymástól függetlenül – négyen is arra gondoltunk, hogy jelentkezünk az esztergomi ferences gimnáziumba. Megbeszéltem a szüleimmel, hogy ilyen szándékaim vannak, akik azonnal támogatták elképzelésemet, annak ellenére, hogy a döntés egyrészt kollégiumi elhelyezést, másrészt keresetükhöz képest komoly anyagi terhet is jelentett. Úgy gondolom, mindannyiunk számára igen nagy segítség volt a családi háttér és áldozatos támogatás. Teodóz atyánál felvételiztem, aki az intézmény igazgatója, később osztályunk prefektusa is volt. 1979 szeptemberében azután megérkeztünk csomagjainkkal, belaktuk a híres nyolcvanágvas hálót. Az első napok ismerkedése után – harminc év távlatából is úgy gondolom – hamar kialakult az osztályközösség. Mai napig sokan kapcsolatban vagyunk egymással, az ötévente rendszeresen megrendezésre kerülő osztálytalálkozókra szinte mindenki ott van.

Hogy is folytatódott?

Nehéz ezen szűk keretek között mindent és mindenkit felsorolni. Azokat a körülményeket, eseményeket, amelyek befolyásoltak, és azokat, akik neveltek, irányt és példát mutattak, hatottak ránk. Néhány személyt azonban mindenképpen meg kell említenem. Először is Ignác atyát, aki már nyugdíjasként többnyire a hétvégi napokon felügyelt ránk. Igen nagy tisztelettel és szeretettel gondolok rá mai napig. Intelmei egyrészt humorosak voltak („Fiaim, ha hazamentek, akkor busz, villamos és lányok után nem kell futkosni...”), másrészt egyszerűen, de világosan megfogalmazta, mi az, amit egész életünkben szemünk előtt kell tartanunk („Fiaim, úgy tegyétek a dolgaitokat, úgy éljétek és viselkedjétek, hogy másnap nyugodt szívvel áldozhassatok”). Úgy vélem, ha ezt szem előtt tartjuk, akkor jó úton járunk. Osztályfőnökünk a második évtől Csiky Mária tanárnő lett, akivel mindenki szót értett, aki igyekezett mindent megtudni rólunk. Végül, de nem utolsó sorban Teodóz atya, közismert nevén „Dózi”, akivel prefektusként sok időt töltöttünk együtt, mi voltunk az utolsó osztálya Esztergomban. Kemény, határozott ember volt. Amikor felállt az ebédlőben, nem kellett szólnia, hogy mindenki elhalkuljon. Egyenes ember volt, aki velünk sem beszélt mellé. Én magam ezen felül is sokat köszönhetek neki. Ő volt az, aki tartotta egyházi esküvőmet, keresztelte nagyobbik gyermekemet, és aki megszentelte családi házunkat. Szerettük és tiszteltük. Halála megrázott bennünket, külön megtiszteltetésnek éreztük, hogy a temetésén – melyen igen sok osztálytársammal együtt vettünk részt – beszéddel is búcsúzhattunk, és koporsóját mi vihettük a vállunkon.

Hisz az életnek része a halál is. Feladatunk, hogy ne feledkezzünk meg szeretteinkről és azokról, akiknek sokat köszönhetünk. Emlékezzünk rájuk!

Ugyanakkor egész életünkben szem előtt kell tartanunk az üzenetet, amint a Naphimnuszban is olvashatjuk: „Áldott légy Uram a testi halálért, kitől élő ember el nem futhat. Akik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak, de boldogok, kik megadták magukat Te szent akaratomnak, a második halál nem fog fájni azoknak...”

Gimnázium utáni időszak:

A gimnáziumban hamar megfogalmazódott bennem, hogy az orvosi hivatást kívánom választani. Sokat köszönhetek dr. Vass Lászlónak, aki a biológiát tanította és felkészített bennünket. Az egyetemi évektől kerültem az Országos Mentőszolgálathoz. Hatodéves egyetemistaként kezdtem dolgozni, diplomám kézhezvételét követően e szervezetnél

maradtam, immár 21 éve. Mentőorvosként kezdtem, időközben egyre feljebb haladtam, voltam állomásvezető, megyei főorvos helyettes, majd közép-magyarországi orvosigazgató. 2010. szeptember 15-én neveztek ki az OMSZ főigazgatójának. Úgy gondolom, hogy nagy kihívás és komoly feladat egy olyan országos szervezet vezetése, ahol több mint 7000 ember dolgozik, feladatainál fogva mindig előtérben áll, tevékenysége sok-sok embertársunkat érinti. A mentős munka nehéz, de szép hivatás. Varázsa az önállóság, mely egyúttal a nehézségét is jelenti. Hiszen szoros kontroll és konzultációs lehetőség nélkül dolgozunk, sokszor szélsőséges körülmények között. Munkánkat velejárója időnként a kudarc, de ennél jóval többször kíséri siker és öröm.

Milyen összefüggéseket látok mai munkám és korábbi alma materem között? Úgy gondolom, hogy az egész egészségügyben, de ezen belül a mentőmunkában is nélkülözhetetlen, hogy EMBER-ként dolgozzunk, érezzük át a rászoruló problémáját, és igyekezzünk legjobb tudásunk szerint segíteni. Csak az tud sikeresen és hatékonyan itt dolgozni, akiben megvan a szükséges mértékű szakmai alázat, mellyel a segítségre szoruló felé közeledik.

Az emberré nevelés

A tablónk tervezésekor egyhangúlag szavazta meg az osztály azt a jelmondatot, mely a címben is szerepel: „Ha szólít az Úr, légy készen”. Ennek a szem előtt tartása azt sugallja és igényli, hogy mindig készen kell állnunk. Azaz életünket, mindennapjainkat, gondolkodásunkat, családi és munkahelyi dolgainkat is ennek megfelelően kell alakítanunk. Ennek megvalósítása nem egyszerű, sokszor kifejezetten rögzös, nehéz, kihívásokkal teli. Nélkülözhetetlen hozzá a család. Feleségemmel ezzel a szemlélettel boldogságban neveljük három lányunkat.

És nélkülözhetetlen az iskola. Nekünk szerencsénk volt, a Franka alapokat adott, melyet mai napig használhatunk mindennapjainkban, melyen stabilan állhatunk és meríthetünk belőle. Mire is neveltek? Arra, hogy legyünk a szó valódi értelmében EMBEREK.

Dr. Mártai István 1979-83 B